

משפחת מולו אחרי הניתוח, עם צוות בית החולים (מימין: פרופ' איתן מור, ד"ר אביתר נשר וד"ר אסף יששכר)

וואגה: "הדבר הראשון שהרגשתי אחרי הניתוח הוא כעס עליו. העדפתי שכל אחד אחר יתרום לי ולא הוא. אבל מה יכולתי להגיד אחרי שהכל נגמר, חוץ מזה שאני אוהבת אותו ואסירת תודה? ידעתי שהוא עקשן, רק לא ידעתי כמה"

"כשהבן מאיר בא בפעם הראשונה לבית החולים, בהתחלה הוא פחד להתקרב אלי. שאל מלא שאלות. מה זה הצינונית באך, מה זה האינפוזיה. זה היה הגיוני שישאל, והסברתי לו מה שיכולתי. זה היה בשבילי דבר גדול שיכולתי לפגוש אותו"

וואגה, היא ראתה את מאיר מתרוצץ במרשאות המ" קיפות את בית החולים, מאחוריו אביו, ובעגלה הס" מוכה אחיו התינוק. היא הורדה למטה בכורסה ניידת, מנסה להסתיר את הכאב והצלקות, להראות לבנה שהיא חזקה מספיק.

"אתם בטוחים שאני יכולה להחזיק את התינוק? זה לא מסוכן?" שאלה שוב ושוב את הרופאים שליוו אותה, מתקשה להאמין. אחר כך אחזה בתינוק בידים רועדות והצמידה אותו אל חזה.

מאיר עוד המשיך להתרוצץ על הרשא, חושש להי" תקרב. "בוא לאמא, בוא אלי", היא קראה לעברו, והוא מייד בא להתרפק עליה, מתמסר לחיבוק של אמא, שואל עשרות שאלות סקרניות על כל מכשיר וכל צי" נור שהיא מסתירה תחת השמיכה. "עכשיו אבא וסבתא שלי מאכילים את אדיר, אבל כשאמא תחזור הביתה, היא זו שתאכיל אותי", הוא אמר לרופאים בגאווה.

עד שוואגה תחזור הביתה, הסבתות שומרות על הבית. משאירות את חייהן הפרטיים מאחור, מטפלות יומם ולילה בשני הנכדים. אחותה הצעירה של וואגה, מור, ואחיו הצעיר של אמרה, יוסף, מגיעים לבית החור" לים בכל יום.

גם אמרה מגיע כמעט בכל בוקר לבקר את אשתו. לטפל, לעזור, לחבש. אחר הצהריים הוא חוזר הביתה, לעזור למאיר בשיעורי הבית, לטפל באדירה. מחכה לרגע שבו הכל יחזור לשיגרה והוא ישוב לעבודתו כמלגון. וואגה תצטרך להשלים את לימודיה כס" טורנטית להנדסת מכשור רפואי בקריה ללימודי הנדסה בתל אביב.

האופטימיות שלו נותנת לה את הכוחות. החיוך שכמעט לא יורד מפניה, האמונה שהכל יהיה בסדר. החשיפה לא קלה לו. הוא שב ואומר שהוא לא מחפש הכרת תודה או תהילה על כך שתרים כבר לאשתו, אבל חשוב לו שידעו שאין ממה לפחד.

"אנשים צריכים לדעת שיש דרך להציל חיים. צריכים להעז. לנסות. אדם צריך לדעת שאם לא ינסה, הוא לא יידע מה הוא מסוגל לעשות. תרומה כזו יכולה להציל את החיים, וצריך לדעת לא לתת לאדם הכי קרוב אליך למות רק כי אתה מפחד.

"אין לנו מילים להודות לבית החולים ולצוות על הטיפול המסור בנו. הם נלחמו על החיים של וואגה, שהיא תרגיש טוב, והנה, היא בדרך הנכונה. עכשיו רק צריך שהיא תחזור הביתה, לחיים הרגילים, לשי" גרה, כדי להרגיש שהשלמנו את המשימה. ויש לנו עוד הרבה חלומות להגשים". ●

batchene@israelhayom.co.il
nirw@israelhayom.co.il

את בנה הגדול, מאיר, היא פגשה לאחרונה בפורים, אחרי ההשתלה, כשהרופאים אישרו לה להיפגש איתו. נרגש ושמת הוא לבש את תחפושת נהג המירוצים שביקש לחגוג ונסע עם אביו לבילינסון, לראות סוף סוף את אמא. בזכותו גם וואגה יצאה מהמחלקה אל הרשא שבחוף, לשאוף קצת אוויר, לספוג קצת שמש חורפית וצחוק של ילד מאושר, שרואה את אמו אחרי שבועות ארוכים שבהם התגנדה בין חיים למוות.

"בהתחלה הוא פחד להתקרב אלי. שאל מלא שא" לות. מה זה הצינונית באך, מה זה האינפוזיה, מה כל הציוד הרפואי הזה והצינוניות שמחברים אלי. זה היה מאוד הגיוני שישאל שאלות, והסברתי לו מה שיכולתי. הערפתי שיישאר בחוף כדי שלא יראה את כל החולי מסביב, את כל המכשירים. זה היה בשבילי דבר גדול שיכולתי לפגוש אותו".

בשבוע שעבר קיבלה וואגה אישור שהיא יכולה לפגוש את ילדיה. בתחילה חשש אמרה להביא את הילדים לבית החולים, לא לחשוף אותם למחלות או למראות קשים. אבל כשהבין שהעגועים חזקים, החי" ליט להביא אותם לביקור.

מהחלון הגדול שבמחלקת ההשתלות, שם חיכתה

וואגה ואמרה בחתונתם. "רק כשהיה שוב בבית עם הילדים, ארגיש שזה באמת מאחוריי"

אני כל הזמן, חושב קדימה, חיובי".
וואגה: "כשהיינו מיטה ליד מיטה זה היה כמעט כמו ירח דבש, רק בלי הילדים".

● ● ●

ירח הדבש הזה ארך לילה אחד בלבד. למחרת שוב החמיר מצבה של וואגה. כשאמרה נזכר ביום ההוא, החיוך נמחק מפניה.

"המצב שלה הידרדר בבת אחת. היא התקשתה לנ" שום, לחץ הדם עלה, היה מאוד קשה לראות אותה ככה פתאום. לא ציפיתי לזה, חשבנו שאחרי ההשת" לה הכל מסתדר. ופתאום היא שוב קרסה. לקחו אותה שוב לטיפול נמרץ".

פרופ' פייר זינגר, מנהל המחלקה לטיפול נמרץ בבילינסון, אומר שוואגה הגיעה אליו בקריסת מער" כות. "היא סבלה מזיהום, ולחץ הדם שלה היה נמוך מאוד. נתנו לה מייד אנטיביוטיקה ושורה של טיפולים מצילי חיים".

שלושה שבועות שכבה וואגה בטיפול נמרץ. בני המשפחה המוראגים זיגוגו בכל יום בין הבית למי" טה שלה ולמיטת בעלה. בכל יום שמעו אחותה ואמה מהרופאים שמצבה קריטי, ושיש סכנה ממשית לחייה. אמרה, שהיה מאושפז במחלקת השתלות ונאסר עליו להיכנס לטיפול נמרץ, התערכן במצבה מבני המשפחה. גם הוא נאלץ לעבור ניתוח נוסף, כדי לטפל בבעיה בנקו שנוצרה בניתוח הראשון.

כשמצבה של וואגה התייצב היא הוחזרה למחלקת ההשתלות, אך כעבור ימים אחדים חלה הידרדרות נר" ספת, משמעותית יותר, והיא הועברה בשנית לטיפול נמרץ. הפעם שהתה שם במשך חודש, מחציתו מחוס" רת הכרה. היא הונשמה דרך צינורית בצוואר וחבורה לתמיכה כלייתית באמצעות מכשיר נייד. בכל הזמן הזה בני משפחתה לא עזבו אותה לרגע.

גם אמרה, ששחרר בינתיים מבית החולים, בא לשהות לצידה. "היה מרגש מאוד לראות את אמרה מגיע לבקר אותה כשהוא בעצמו אחרי הניתוח, שעבר כדי להציל אותה", אומר פרופ' זינגר.

רק בשבועיים האחרונים בטיפול נמרץ שבה אל וואגה ההכרה, במעורפל, והיא החלה להבין את גודל הדרימה שהתחוללה סביבה. מאז שחזרה למחלקת ההש" תלות היא שוכבת בחדר הסמוך לכניסה, קמה בכל בוקר לתמונות של ילדיה המחייכים.

"אני אמנם רואה אותם כל הזמן בשיחות וידאו, אבל את אדיר לא החזקתי כמעט מאז הלידה. ואני כל כך מתגעגעת למגע ולריח שלו. אי אפשר להי" ביא אותו לבית החולים".